

Sygn. akt II CSK 189/16

POSTANOWIENIE

Dnia 27 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa S. G.
przeciwko R. w Ś.
o ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 października 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 3 września 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności¹ w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 3 września 2015 r. Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz na oczywistą zasadność wniesionej skargi.

Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Przesłance tej nie odpowiada jednak wskazane przez skarżącą pytanie, czy w sytuacji, w której członek rolniczej spółdzielni produkcyjnej zaprzestał świadczenia pracy na rzecz spółdzielni, a jego wkład został zwrócony, zachowuje on swoje członkostwo. Pytanie to nie mieści się w ramach problemów, które mogą odpowiadać przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Po pierwsze, zagadnienie członkostwa emerytów i rencistów w rolniczej

spółdzielni produkcyjnej zostało jednoznacznie rozstrzygnięte przez ustawodawcę w art. 162 ustawy z dnia 16 września 1982 r. Prawo spółdzielcze (Dz.U. z 2016 r., poz. 21 - tj. ze zm., dalej jako: „pr. spółdz.”), który przyznał tym osobom prawo do zachowania członkostwa w spółdzielni. W tym zakresie omawiana kwestia jest oczywista i nie wymaga jakichkolwiek wyjaśnień. Po drugie, na poziomie sytuacji indywidualnego członka spółdzielni do utraty członkostwa może dojść w związku z konkretnymi zdarzeniami - zwłaszcza przez skreślenie z listy członków. Ich nastąpienie oraz skutki prawne wymagają jednak oceny w okolicznościach danej sprawy, co nie pozwala na sformułowanie ogólnego i uniwersalnego problemu, który mógłby odpowiadać przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Dotyczy to zwłaszcza pytania o skutki, jakie z perspektywy istnienia stosunku członkostwa mógłby wywołać zwrot udziału oraz zaprzestanie świadczenia pracy na rzecz spółdzielni. Ich ewentualne znaczenie prawne z perspektywy art. 162 pr. spółdz. wymagałoby oceny w konkretnych okolicznościach faktycznych i nie może stanowić podstawy istotnego zagadnienia prawnego w opisanym wyżej rozumieniu.

Ponadto, jak zostało wyjaśnione w judykaturze Sądu Najwyższego, oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.). Bliższa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że skarga kasacyjna w niniejszej sprawie jest - w powyższym rozumieniu - oczywiście uzasadniona.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 2 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw